

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ στιγμή αὐτή, ὁ μελλοθάνατος σφύριζε καὶ πάλι πρὸς τὸ πλῆθος καὶ φωνάζει :

— Λέν τίμα καζούργος!... Λέν τίμα καζούργος!...

Βαθιὰ σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω... Λίγα δευτερόλεπτα χοροῦν τὸν καταδίκου ἐπὶ τὸ θάνατον... Γυρίζει ὀπίστω ἐν νύκτι πρὸς τὸ πλῆθος καὶ φωνάζει :

— Τώρα νὰ κίρη ἕνα «Κόριε ἑλέησον» γιὰ μένα!

— Κόριε ἑλέησον!... Κόριε ἑλέησον! ἀναφωνεῖ ἐν σιγῇ ἡμεῖς ὁ περίεξ τῆς λαϊμῆτομου συγγενιστομένης λαός.

Οἱ δῆμοι περνοῦν τώρα τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἐπὶ λαμφολόγῳ. Λέν περιμένουν παρὰ τὸ σχετικὸ πρόσταγμα γιὰ νὰ προβοῦν σὴν ἐκτέλεσι.

Ἐξοφῶν ὅμως συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπόφασι καὶ τὸ προηματικό. Μία προφορὴ βοῆ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀποδοκιμασίες, σφουρίγματα, γροῖχα, ἀγρίαι βουσιές, βλαστήριες καὶ ἀπειλές. Ὁ ὄχλος ἔχει ἐκμανεῖ ἐναντίον τὸν δῆμον...

Καὶ χορὸς νὰ γίρη καρό, ἀρχίζε νὰ τοὺς λιθοβολῇ. Βροχή πέτρων ἡ πέτρες πάλιν ἐπὶ λαμφολόγῳ. Πολλές ἀπ' αὐτὴς χτυποῦν τὸν ἴδιον τὸ μελλοθάνατον. Οἱ δῆμοι τὰ ἔχουν χαμένα...

Τραυματίζετα ὁ ἰατρολόγος Μουσατηριώτης...

Ἐν ἄλλο λιθάρι χτυπεῖ ἐπὶ μέτωπον τὸ δῆμο Τελώνη, ὁ ὁποῖος τὸ βάζει ἐντομίσι ἐπὶ πόδι καὶ ἔξομανίζεται...

Μάταια ζητοῦν παρὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὁ λιθοβολισμὸς ἐξακολουθεῖ φαργάσιος. Καὶ ὁ Ἀμοιραδάκης ἀναγκάζεται νὰ προβῇ μόνος του σὴν ἐκτέλεσι.

Τραβῆται λοιπὸν γρήγορα—γρήγορα τὸ σκακὶ καὶ τὸ μαχαίρι πέφτει...

Ἡ κεφαλή τοῦ καταδίκου πέφτει πλημμυρισμένη ἐπὶ τὸ αἷμα σὴν εἰδικὸ σώμα. Τὸ πλῆθος λιασὰ καὶ μαίνεται τώρα.

Ὁ Ἀμοιραδάκης μπαίνει σ' ἕνα ἀμάξι καὶ φεύγει παραδόξως. Οἱ στρατιῶται παραβολοῦν σὴν ἀέρα καὶ κατορθώνουν ἕνα νὰ τρέφουν τὸν μαινόμενον ὄχλον εἰς φρεγγή...

Τὸ πτώμα τοῦ Κοινοῦ παρέλαβαν, μετὰ τὴν κηρυχτομένη, οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸ ἐνεταφίσαν.

\*\*\*

Καὶ τώρα, καιρὸς πλέον, νὰ κλείσωμεν τὴν ἀμυσταγὴ αὐτὴ ἀφήγησι μετὰ τρεῖς τελευταῖες θαυμασιὰς ἐκτελέσεις πού ἔγιναν ἐπὶ Ἀργίνο.

Οἱ κηρυχτομήντες σὴν πόλι αὐτὴ κατάδικον, ἦσαν οἱ ἄμ. Ἀμπέσης, Νεζ. Ντούζας καὶ Ἄθαν. Στραβανιώτης.

Ἡ πράξις τὸν, ληστεία μετὰ φόνον.

Οἱ τρεῖς καζούργου, περιφημοὶ ἐπὶ Ἀργίνο γιὰ τὴς παλληραγίαις καὶ τοὺς κανιάδες τὸν, συμφώνησαν τὸν Ὀπτόβριον τοῦ 1884, μαζὶ καὶ μετὰ τὸν Ι. Κασοῦρη ἢ Ὀρι, νὰ δολοφονήσουν τὸν ἔμπορον Ἰωάννην Πέτσου καὶ νὰ τὸν ληρτέψουν.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτὸ, ἀνέθεσαν ἐπὶ Ντούζα νὰ συμφάγη μετὰ τὸν Πέτσου, μέσα ἐπὶ μαχαίρῳ τὸ δευτέρον.

Τοῦ ἔδωσαν μάλιστα καὶ τὰ χρήματα πού χρειαζόντουσαν γιὰ τὸ «στοιμοῦσι» αὐτὸ.

ἐπὶ δῆμο καὶ στοὺς βοηθούς του. Ἐμπρός!... Ἐτα ἔγινε ἡ ἀρχή. Οἱ δῆμοι ὅμως ἐφορῆσαν τὴς πέτρες χορὸς ὄρη.

Ὁ Ἀχιετ ἐφέντης ἀγρίεψε τότε καὶ ἐκραύγασε :

— Τελειώνετε λοιπὸν, σάλο!...

Ὁ λιθοβολισμὸς ἄρχισε τώρα πικρὸς.

Σιγά—σιγά, ξεθάρασαν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς θεατάς καὶ ἄρχισαν νὰ λιθοβολοῦν τὴν καταδίκου.

Μιάμιση ὥρα κράτησε ἡ φοικητὴ αὐτὴ σιγή. Ἐξαναλήθησαν ὅλες ἡ πέτρες πού εἶχαν φέρε ἐπίτηδες οἱ ἀχθοφόροι, μὰ ἡ γυναικα τοῦ ψαρά ζοῦσε ἀκόμα. Βουτηγμένη ἐπὶ αἷμα, βογγοῦσε σταραστακά.

Ὁ Ἀχιετ ἐφέντης διάταξε τότε νὰ πάνε οἱ ἀχθοφόροι νὰ φέρον καὶ ἄλλες πέτρες. Κι' ὅταν τὸ νέο φορτίον τὸν λιθὸν ἔφτασε, ὁ λιθοβολισμὸς ξανάρχισε φαργάσιος.

Τέλος κάποιος ἀπ' ὄλους, εἴτε ἀπὸ ἐμπάθεια, εἴτε γιὰτι λιπήθηκε τὸ θῆμα, ἐξεσφενδόνισε ἕναν ὀγκόλιθον ἐναντίον τῆς καὶ τὴν ἀποτελείωσε.

Βάρβαρες ἐποχές, βάρβαρες καὶ ἀπάνθρωπες συνήθειες, ποῦλεψαν εὐτυχῶς γιὰ πάντα.

Ὁ Ντούζας πρότεινε τότε σὴν Πέτσου νὰ πῶ νύκτι τὸ τραπέζι καὶ ὁ Πέτσου, μὴ ἀσφαλισμένος τί τὸν περιμένει, δέχτηκε.

Μόλις νύκτισε λοιπὸν, ὁ Πέτσου ἔβλεψε τὸ μαχαίρι τοῦ καζούργου νὰ ἄρχισαν νὰ τρέψω.

Ἐξοφῶν ἀποδοκιμασίαν χτύπησιν σὴν πόδα.

Ὁ Πέτσους ἀνθρώπησε. — Ποιὸς γύρω τέτοια ὄρα; φώτησε.

Ὁ Ντούζας ὅμως τὸν ἐνεθάρασε :

— Κανένας καλὸφύλιος θάνα, πῶς θὰς νὰ εἶνε. Συγγενῶς δὲ γύρσας πρὸς τὴν πόδα καὶ φωνάζει :

— Πῶς εἶνε, βοῆ;

— Ἐσις εἰμυατε, βοῆ παιδιὰ, ἀνοῖξετε, ἀνοῖξατε ἀπ' ἔξω μιὰ φωνή.

Ἦσαν ὁ Ἀμπέσης μετὰ τὸ Στραβανιώτη, οἱ συνένεργοι τοῦ Ντούζα.

— Φύλοι μας εἶνε, εἶπε ὁ Ντούζας σὴν Πέτσου, δὲν σοῦ τίλειγα; Ἀνοῖξέ τους νὰ τοὺς δώσωμεν ἕνα κρασί.

Ὁ Πέτσους δὲν ἔδωκεται καθόλου.

Λέν φροντιστότανε πρὸς οἱ ἀνθρώποι, μετὰ τοὺς ὁποῖους συνένεργου καὶ συνέτασε θά τὸν δολοφονήσουν. Στραβώθηκε λοιπὸν καὶ ἀνοῖξε.

Οἱ δύο καζούργου, πού παρμυμένουν ἀκαταίτη ὄρα ἀπ' ἔξω, μετῶν μέσα, χαμωχέψαν καὶ δέχτησαν νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ γέφυρα, μὰ καὶ τοὺς προσκαλοῦσε τόσο θερμὰ ὁ Ντούζας :

— Καθῆστε, βοῆ παιδιὰ, νὰ σῆς φιλέψωμεν.

— Καθῆσατε... Καθῆσατε... τοὺς παρακάλεσε καὶ ὁ δόστογος ὁ Πέτσους.

Κάθησαν λοιπὸν καὶ ἄρχισαν νὰ πίνω.

Ὁ Πέτσους ἦρθε ἐπὶ κέρα καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ.

Ἡ κατάσταση ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ μπάσων οἱ καζούργου ἐπὶ μαχαίρῳ καὶ τὸν τέταρτον σύντεροφόν του, τὸν Κασοῦρη ἢ Ὀρι.

Στραβώθηκε λοιπὸν ἐπίστω ὁ Ἀμπέσης, ζήτησε σιγήν καὶ βγήκε γιὰ μιὰ στιγμή ἔξω, νὰ πάρη ἀέρα καὶ νὰ ξεθαλάσῃ, ὅπως εἶπε. Ἐταῖ ἔμεινε ἡ πόδα ἀνοικτὴ καὶ τρέπασε ἐπὶ μαχαίρῳ ὁ Κασοῦρης.

Ὁ Ἀμπέσης ξαναγύρσας ὕστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα. Ἀπὸ ὅμως νὰ πάη καὶ νὰ κίση ἐπὶ θέσι του, πλησίασε μετὰ τρέσο πάλιν ἀπὸ τὸν ἀνοικτόν Πέτσου καὶ πῶ κατέφερε ἕνα δικαστικὸ χτύπημα ἐπὶ κεφάλι καὶ ἕνα πικρὸν, πῶς καμωμένο ἐπὶ τῆσι του!...

Ὁ καταστηματαρχὸς κολύπησε κατὰ, χορὸς καὶ βγάλη ἄγχα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐπέπεσαν ἐναντίον του καὶ οἱ ἄλλοι καζούργου μετὰ μαχαίρας τοὺς καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μετὰ μίσου...

Ὅταν βεβαθώθηκαν τέλος, ὅτι τὸ θῆμα τοὺς εἶχε ξεφραγγίσει, ἐρείψωσαν τὴς τόσεις του καὶ πήραν ὅσα χρήματα βαστούσε ἐπίστω του. Πήραν ἀκόμα καὶ ὅσα χρήματα βόθραν ἐπὶ σφάτρου τοῦ πάγκου τοῦ μαγαζοῦ καὶ ἔφρασαν, χορὸς καὶ τοὺς ἀντιληφθὴ κανεῖς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, ὅταν βρέθηκε τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς Πέτσου, ὀλόκληρον τὸ Ἀργίνο ἀναστατώθηκε.

Ἡ ἀστυνομία ἐνήργησε ἀναγκάσιος, μὰ δὲν διαφαιστήθηκε καθόλου ἀπ' αὐτὴς. Κανένας ἀπ' τοὺς ἐξετασθέντας δὲν εἶχε δεῖ τὸν Πέτσου νὰ τρώγη τὴν προσηγομιένην βραδεία μετὰ τὸν Ντούζα, ὁ ὁποῖος εἶχε φροντίσει νὰ τομαῖσῃ τὸ «στοιμοῦσι», χορὸς καὶ τὸ μῶθη κανένας.

Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν οἱ δράσται τῆς φοικητοῦς αὐτῆς δολοφονίας;

Ἡ ἀστυνομία σκέφτηκε νὰ συλλάβῃ ὄλους τοὺς ὑπόπτους καὶ ἐπαυθόνους τύπους τοῦ Ἀργίνου. Ὑπατοὶ δὲ καὶ ἐπαυθόνους τίποι σὴν πόλι ἦσαν ὁ Ντούζας, ὁ Ἀμπέσης καὶ ὁ Στραβανιώτης.

Μετὰ τὴ σύλληψή τους, ὁ ἀστυνόμος Ἀργίνου πήρε ἰδιαιτέρως τὸν Ντούζα καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα, τὰ μάθαμε δια. Ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ Πέτσου.

Ὁ Ντούζας πειραμάτωσε.

— Ποιὸς σὰς τὸ εἶπε αὐτὸ; φώτησε.

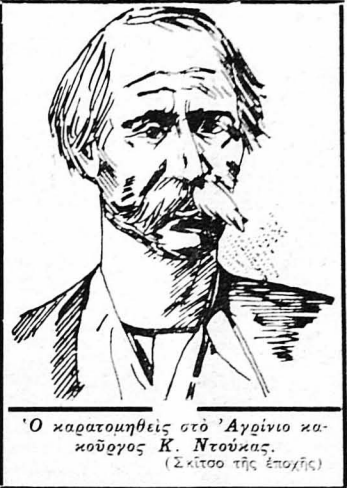
— Ὁ Ἀμπέσης. Μὰς διηγήθηκε πῶς ἔγινε τὸ ἐγκλήμα καὶ γιὰτι τὸ ἔκανε.

Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τὴν πῆθῃ ὁ Ντούζας. Ἐγινε θηρῶ σωστό. Τυφλωμένο ἀπὸ ὄρη, φωνάζει :

— Ὁ Ἀμπέσης;... Ζητεῖται καὶ φεσσα δηλιαδὴ; Ἐ, λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ θέλει εἶσι, θὰ σὰς τὰ πῶ δια. Θὰ σὰς πῶ ἐγὼ πῶς ἔγινε τὸ ἐγκλήμα...

Καὶ κάθησε πράγματι καὶ ὁμολόγησε τὰ πάντα καταλειπτός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.



Ὁ κηρυχτομήνης ἐπὶ Ἀργίνο κηρυχτογος Κ. Ντούζας. (Σκίτσου τῆς ἐποχῆς)